
Monastir de Montserrat

Autor:

Data de publicació: 14-08-2009

Nella bottega di San Giuseppe a Gerusalemme, San Luca scolpì su un legno bruciato da un fulmine, l'immagine di Santa Maria. Poco dopo Sant Pere lo portò nella città di Barcellona consegnandolo alla chiesa di Sant Just, collocandolo accanto a Santa Eulàlia e Sant Oleguer. A causa della sua origine da Gerusalemme, era popolarmente conosciuta come Jerosolimitana.

A causa dell'invasione saracena fu salvata e nascosta in una grotta sul monte Montserrat, rimanendo sconosciuta fino all'anno 880.

Ermites i anacoretes ja conviven a la muntanya de Montserrat, als albors del regne visigot promogut per la Provença i Aquitània.

Després de la mort del rei Alaric l'any 410, Athaulf es va casar amb Gal·la Plàcidia, establint la cort reial a Barcelona. Inici de la conquesta d'Espanya. Un període que, malauradament per l'interès, ha omès, oblidat i manipulat la història. Només parlen les poques pedres que sobreviuen avui i les noves investigacions d'alguns historiadors.

Tres segles més tard va començar la seva decadència, provocada per una greu crisi demogràfica, que va veure com a protagonista l'últim rei Witiza l'any 710.

La pèrdua massiva de població a causa de la pesta, juntament amb el perllongat període de sequera i fam. A això s'hi suma la important fractura social i militar provocada per la divisió dinàstica interna entre els dos clans familiars en la lluita pel tron. Causen problemes constants enfrontant-se al camp de batalla, a l'hereu Agila II, duc de Tàrraco i Roderic, duc de Bètica.

Enredats i distrets per problemes interns, van permetre a les tropes sarraïnes desembarcar a la costa d'Espanya el 27 d'abril de 711. Perdent l'hegemonia que havien mantingut durant tres segles. En només tres anys de conquesta, les tropes sarraïnes van arribar a la mateixa vall de l'Ebre, empenyent els cristians a fugir de nou a través dels Pirineus, fins a l'últim reducte del regne visigot de la Septimània.

B.C.

9000. La plana que envolta Montserrat i les seves coves estan habitades.

4500. Els habitants de la Cova Gran elaboren ceràmica decorada, utilitzant "petxines", petxines com a eina de tall.

2500. Els habitants de la part baixa de Montserrat, anomenats "mediterrani gracil", demostren en els seus sepulcres, una preocupació estructurada pel pas al més enllà.

750. La "penya" montserratina de Sant Joan, serveix de punt d'observació dels observatoris, un santuari huni-solar establert a la propera Serra del Obac.

700. Els clans de l'interior d'Europa, germànics, entren a Montserrat, amb el seu costum de cremar cadàvers.

A.D:

313. El cristianisme es declara religió oficial de l'Imperi Romà.

431. El Tercer Concili ecumènic de l'Església cristiana se celebra a Efes, a l'actual Selçuk, Turquia. Van començar a construir esglésies dedicades a Maria, mare de Jesús, com "Mare de Déu".

715-726. Els àrabs ocupen els territoris des de Tarragona fins a Narbona, passant per Montserrat.

801. El Comtat de Barcelona, ??on es troba Montserrat, és alliberat pels francs del jou musulmà i passa a dependre de l'Imperi de Carlemany.

816. La regla de Sant Benet (monjos benedictins), s'estableix a tot el territori de l'Imperi de Carlemany.

876. El Comte de Barcelona, ??Guifré el Pelós, fa donació de la muntanya de Montserrat al Monestir de Ripoll.

880. Data "legendària" del descobriment de la imatge de la Mare de Déu a la cova de Montserrat.

910. Es construeix una gran abadia benedictina a Cluny, La Borgonya, França, que inspira els fundadors de l'Abadia de Santa Maria de Montserrat.

945. Fundació del monestir de Santa Cecília.

990. Una parella de terratinents alemanys anomenats Sunigeld i Sabors, habitants dels voltants de Montserrat fan una donació al monestir de Santa Cecília.

1025. Fundació del monestir de Santa Maria de Montserrat, per Abat Oliva, Abat de Ripoll.

1027. Es funda l'Escolania de Montserrat, la més antiga d'Europa.

1028. El Clerigo Amat dona a Montserrat dos llibres amb anotacions musicals.

L'any 719 les tropes sarraïnes van prendre la ciutat de Barcelona i en la seva empremta bèl·lica, van creuar els Pirineus envaint la Septimània l'any 720.

El seu impuls desenfrenat va ser interromput per Eudes d'Aquitània, aconseguint aturar la seva expansió a la batalla de Tolosa el 9 de juny de 721.

Poc després van tornar a tenir lloc la batalla que va tenir lloc l'octubre de 730. Van quedar desbordats per les tropes comandades per Carlos Martel.

Anys més tard, Pipí el Breu, fill de Carles Martell, expulsà definitivament els sarraïns de la Septimània, en diverses batalles que van tenir lloc a Narbona els anys 759, 761 i finalment el 768.

Comença a prendre forma un nou projecte per a la Marca, amb l'aportació inexpugnable i decidida de l'emperador Carles I el Gran.

Carlemany, en el seu afany imperialista, va arribar a la zona fronterera per ajudar els últims supervivents de la Septimània, intentant protegir i restaurar l'imperi, aconseguint controlar les fronteres en la seva totalitat.

Després de les conquestes, Carlemany va anomenar les terres frontereres Marques i estaven governades per ducs o marquesos, la resta del territori es va anomenar comtats. A excepció de la Marca espanyola pertanyent al Ducat de Septimània, que juntament amb el Rosselló i el Llenguadoc, essent diferents comtats separats pels Pirineus, els va donar el nom de comtat. Un títol reial que ha perdurat al llarg dels segles.

Carlemany (esquerra) i el seu fill Pee the devil . Còpia del signe original de 830 x

L'aportació de Carlemany comença amb el seu fill Lluís I el piadoso rei d'Aquitània, que l'any 785 va reconquerir i crear el comtat de Girona.

L'any 788 els comtats d'Urgell i Cerdanya, i a la tardor de l'any 800 assetjaven la ciutat de Barcelona. Fins al 3 d'abril de 801, quan les seves tropes van aconseguir expulsar els sarraïns. El 809 va reconquerir Tarragona i el 811 Tortosa.

801. El Comtat de Barcelona, on es troba Montserrat, és alliberat pels francs del jou musulmà i passa a dependre de l'Imperi de Carlemany.

816. La regla de Sant Benet (monjos benedictins), s'estableix a tot el territori de l'Imperi de Carlemany.

Un fet que va transcendir aquella època va ser que Lluís I el Pietós va anomenar Bara de Rasés d'origen gòtic i cosí de Carlemany, primer comte de Barcelona.

El 20 de juny de 840 va morir Lluís el Pietós. En aquesta època a França i la Marxa espanyola, les lluites dinàstiques internes van provocar guerres civils, fins al punt de fragmentar l'imperi.

En el Tractat de Verdun de l'any 843, es va intentar posar fi a les hostilitats dividint l'imperi en tres regnes, entre els tres fills de Lluís el Pietós, néts de Carlemany.

A proposta d'aquesta fragmentació, Carles II el Calb va ser nomenat emperador d'Occident a França i la Marxa espanyola, i l'11 de setembre de 878 va nomenar Guillem el Pelut, fill de Sunifred, comte de Barcelona, comte d'Urgell i Cerdanya.

És a Wilfred a qui li devem la reconquesta de la muntanya de Montserrat. Wilfred pertany al llinatge visigòtic de la regió de Carcassona, situada al comtat de Conflent i va ser el primer comte de Barcelona a governar independentment dels monarques francs.

Guiffredus primus ve Barchinone . Genealogies dels comtes de Barcelona

En aquell període es va produir un fet revelador i excepcional en l'evolució dels temps d'aquesta muntanya.

Al taller de Sant Josep de Jerusalem, Sant Lluc va tallar la imatge de Santa Maria sobre una fusta cremada pel llamp. Poc després, Sant Pere el va portar a la ciutat de Barcelona, ?lliurant-lo a l'església de Sant Just, col·locant-lo al costat de Santa Eulàlia i Sant Oleguer. Pel seu origen a Jerusalem, era conegut popularment com a Jerosolimitana. A causa de la invasió sarraïna, es va salvar i es va amagar en una cova de la muntanya de Montserrat, romanent desconeguda fins l'any 880.

876. El comte de Barcelona, ???Guifré el Pelós, fa donació de la muntanya de Montserrat al Monestir de Ripoll.

Un dissabte al vespre uns pastors de l'actual casa Can Cavaller, a Monistrol de Montserrat. Veient amb estupor com a la muntanya de Montserrat baixava una llum del cel mentre s'escoltava una dolça melodia. Aclaparats per l'experiència, els nens van córrer cap a casa per explicar l'experiència als seus pares. Durant un mes després de la primera aparició, els pares, acompanyats pel bisbe, van ser testimonis de les mateixes experiències i van decidir anar allà on la llum dirigia el seu resplendor.

En el silenci més esgarriós, estaven perplexos per la foscor secreta d'una cova. La cova va ser explorada pels ancians i religiosos de la comunitat i al seu interior van trobar la imatge d'una Verge Negra. Van decidir traslladar-lo a la ciutat, i la imatge era inexplicablement molt pesada, tant que... que els va ser impossible moure-la.

Davant d'aquesta negativa més que evident a ser traslladats a un altre lloc, van entendre un cartell i van decidir acollir-lo a l'ermita situada en aquest mateix lloc. Epicentre esotèric innegable.

La imatge actual és una escultura romànica del segle XII, d'origen templer.

Durant segles, la muntanya de Montserrat, gràcies a la seva capacitat de seducció i a la seva força interior, havia estat un lloc d'atracció espiritual. Escampats pel seu extens territori, ermitans i anacoretes ja coexistien, però a mesura que es produïa la revelació transcendental, l'enorme impacte d'est a oest va transformar l'ermita en un santuari de pelegrins.

El primer document escrit sobre el monestir de Montserrat que es conserva, data del 20 d'abril de 888, quan el bisbe de Vic Gomar, va consagrar l'església del monestir de Ripoll. En aquest document el comte de Barcelona, ??Guifré, regala al seu fill Radulfo "Les esglésies de Montserrat" recentment conquerides.

A partir d'aquell moment i durant segles, es van produir contínues lluites i disputes aferrissades, per recuperar la independència del Monestir de Montserrat. Annexat per Guifré al monestir de Ripoll.

880.Data "legendària" del descobriment de la imatge de la Mare de Déu a la cova de Montserrat.

910. Es construeix una gran abadia benedictina a Cluny, La Borgonya, França, que inspira els fundadors de l'Abadia de Santa Maria de Montserrat.

933. El comte Sunyer esmenta Santa Maria, Sant Iscle, Sant Pere i Sant Martí.

Des d'aleshores s'ha estès la llegenda que l'ermità Garí va seduir i va matar la filla del comte Wilfred el Pelut. Garino va anar a Roma a demanar perdó pel seu crim, i el Papa li va ordenar que tornés a peu i amb les mans com una bèstia, fins que un innocent li va dir per Déu que havia estat perdonat.

El mateix comte el va trobar un dia caçant a Montserrat i el va portar a Barcelona com una bèstia estranya. Després d'uns dies a la cort, un nen se li va acostar i li va dir que Déu l'havia perdonat.

És quan recupera la seva forma natural i explica la seva història. Van pujar a Montserrat per veure el lloc on estava enterrada la noia i miraculosament la van trobar viva.

Un dels primers interessats a gestionar la hisenda i els miracles de la muntanya de Montserrat va ser l'enigmàtic Cesario. L'any 950, fent-se passar per l'arquebisbe de Tarragona, va obtenir la donació d'una part de la muntanya de la comtessa de Barcelona. En el qual pretenia fundar el monestir de Santa Cecília i annexionar algunes ermites, entre les quals la dedicada a Santa Maria.

Va ser llavors quan l'abat Oliba, besnét de Guillem el Pelut, de Ripoll va fer valer els seus drets sobre l'ermita de Santa Maria i va reclamar la propietat de la muntanya de Montserrat. No obstant això, sorprenentment no va advocar pel monestir de Santa Cecília. El lloc d'interès de l'abat Oliba no era altre que l'ermita de Santa Maria.

945. Fundació del monestir de Santa Cecília.

954. L'abat Oliba registra que cada any milers de cristians venien d'arreu del món al port de Barcelona, ???per iniciar la ruta més antiga del Camí de Sant Jaume i que passava pel Monestir de Montserrat. Sortiren de l'Església de l'Orde Templar dels Fills Hospitalaris de Jerusalem, i fou reconeguda com el punt de partida del Camí de Santiago.

L'any 982, l'emperador Lotario, a instàncies de l'abat Sunifred, va registrar les possessions de les esglésies de Montserrat.

Comte Borrell II.

L'any 985 Barcelona, ??aleshores governada pel comte Borrell II, va ser envaïda i cremada per Al-Mansur. Després de vuit dies de setge, va ser saquejada el 6 de juliol.

El comte Borrell II aconsegueix fugir i es refugia a la muntanya de Montserrat i del monestir, demana ajuda al rei de França Lotari I. Però el temps passa i les tropes aliades no apareixen.

Aquesta conseqüència va generar poc després de la decisió de Borrell II, de negar-se a presentar vassallatge al nou rei de França Hug Capet, establint la independència dels territoris en el seu poder.

El 30 de setembre de 992 va morir Borrell II i el va succeir Ramon Borrell II, que l'any 1010 va aconseguir expulsar els musulmans de les Marxes.

990. Una parella de terratinents alemanys anomenats Sunigeld i Sabors, habitants dels voltants de Montserrat fan una donació al monestir de Santa Cecília.

El 1017 el va succeir el seu fill Berenguer Ramon I, que va regnar centrat a mantenir l'hegemonia dels territoris i les seves fronteres.

Paral·lelament, en constant creixement del que anys enrere va ser una ermita, l'any 1025 l'abat Oliva va fundar el monestir de Montserrat. Establir monjos benedictins i formar el priorat de Montserrat.

1025. Fundació del monestir de Santa Maria de Montserrat, per Abat Oliva, Abat de Ripoll.

1027. Es funda l'Escolania de Montserrat, la més antiga d'Europa.

ABBATS DE MONTSERRAT, AL LLARG DE LA HISTÒRIA (PRIORAT)....

1) PRIORAT DE MONTSERRAT DEL 1070 AL 1408.

Ramon (1082-1094)
Gervasi (1088, 1101-1113/19)
Bernat (1089, 1095/96-1098)
Ramon † (1105)
Berenguer Bernat (1114/19-1124)
Guillem † (1131)
Ponç (1136)
Andreu (1139-1144)
Bertran † (1141)
Guillem (1144-1147)
Ponç (1151-1154)
Peres de Sesguinyoles (1156-1166)
Arnau † (1159)
Bertran de Maçans (1171-1202)
Guillem Adalbert (1204-1207)
Arnau d'Olivella (1208-1221)
Ramon de Montlleó † (1215)
Bernat de Peramola (1217)
Ramon † (1219)
Berenguer de Bac (1223-1236)
Ramon (1227-1228)
Guillem de Bellver (1236-1246)
Bertran de Bac (1247-1272/73), abat de Ripoll 1258
Ramon de Calonge (1269-1271)
Pere de Bac (1273-1280)
Bernat Salvador (1284-1299)
Bernat Esquerre (1300-1321/22)
Gallard de Balaguer (1322-1328)
Ramon de Vilaragut (1334-1348)
Jaume de Vivers (1348-1375)
Rigalt de Vergne (1375-1384)

ABBATS DE MONTSERRAT, (CONGREGACIÓ DE VALLADOLID)...

ABBATS DE MONTSERRAT DEL 1493 AL 1835, DES DE LA CONGREGACIÓ DE VALLADOLID A LA GUERRA DE 1641.

García Jiménez de Cisneros (1499-1510)
Pedro Muñoz (1510-1512)
Pere de Burgos (1512-1536)
Miguel Pedroche (1536-1541)
Miquel Forner, primera època (1541-1544)
Alonso de Toro (1544-1545)
Miquel Forner, segona època ((1546-1553)
Diego de Lerma (1553-1556)
Benet de Tocco, primer període (1556-1559), PRESIDENT DE LA GENERALITAT
Bartomeu Garriga, primera època (1559-1562)
Benet de Tocco, segon període (1562-1564), bisbe de Vic, Girona i Lleida
Felip de Santiago, primer període (1564-1568)
Bartomeu Garriga, segona època (1568-1570)
Andrés de San Román (1570-1576)
Felip de Santiago, segon període (1576-1578)
Andrea d'Intriago (1578-1584)
Jaume Forner, president (1585)
Jaume Capmany, president (1585-1586)
Jaume Capmany (1586-1590)
Plàcido Salinas (1590-1592)
Jaume Forner (1592-1595)
Antoni de Còrdova (1595)
Lorenzo Nieto, primer període (1596-1598)
Joaquim Bonanat (1598-1601)
Lorenzo Nieto, segon període (1601-1604)
Antoni Jutge, primer període (1604-1607)
Juan de Valenzuela, primer període (1607-1610)
Antoni Jutge, segona època (1610-1613)
Andrés Correa (1613-1614)
Juan de Valenzuela, segon període (1615-1617)
Josep Costa (1617-1621)
Alonso Gómez (1621-1625)
Beda Pi (1625-1629)
Pere de Burgos (1629-1633)
Josep Porrassa (1633-1636)
Francesc Veils (1636-1637)
Juan Manuel de Espinosa (1637-1641), bisbe d'Urgell i arquebisbe de Tarragona

ABBATS DE MONTSERRAT CATALANS...

ABBATS DE MONTSERRAT DESPRÉS DE LA GUERRA DE 1641.

Joan Marc, president (1641)
Francesc Batlle, primer període (1641-1645)
Jaume Martí i Marvá (1645-1649)
Francesc Batlle, segona època (1649-1653)

Francisco Crespo (1653)
Milà de Miranda (1653-1657)
Jaume Saragossa (1657-1661)
Esteban Velázquez, primer període (1661-1665)
Plàcid Riquer (1665-1668)
Lluís Montserrat (1668-1669)
Esteban Velázquez, segon període (1669-1673)
Josep Ferran (1673-1677)
Plàcido de la Reguera (1677-1681)
Francesca Albià (1681)
Benet de Sala i de Caramany (1682-1684), bisbe de Barcelona i cardenal
Miquel Pujol (1684-1685)
Juan Jiménez (1685-1689)
Francesc de Cordelles (1689-1693)
Juan Jiménez (1693-1697)
Josep Ferrer (1697-1701)
Gaspar Paredes (1701-1705)
Fèlix Ramoneda (1705-1709)
Peter Canadà (1709-1713)

ABBATS PROBORBÒNICS DE MONTSERRAT.

ABBATS DE MONTSERRAT DESPRÉS DE LA GUERRA DE 1713.

Peter Arnedo (1713)
Manuel Brown (1713-1717)
Joseph Benedict (1717-1721)
Esteban Rotalde (1721-1725)
Benito Tizón (1725-?)
Novel·la d'Augusti (?-?)
Benito Tizón (1733-1734)
Plàcid Cortada (1737-1741)
José Romero (1741-1745)
Carles Corts (1745-1749)
Mauro Salcedo, primer període (1749-1753)
Benet Argeric, primer període (1753-1757)
Mauro Salcedo, segon període (1757-1761)
Benet Argeric, segon període (1761-1764)
Antoni Burgués, primera època (1764)
Josep Morata (1756-1766)
Plàcid regidor (1766-1769)
Antoni Burgués, segona època (1769-1773)
Isidore González (1773-1777)
Pere Viver, primera època (1777-1781)
José Arredondo (1789-1793)
Pere Viver, segona època (1793-1796)
Maur Llampaig (1796)
Bernardo Ruiz (1797-1801)
Bernat Sastre (1801-1805)
Domingo Filgueira (1805-1809)
Francesc Burgues (1810-1814)
Simone de Guardiola (1814-1818)
Bernard Breton (1818-1824)
Josep Blanch i Graells, primera època (1824-1828)
Benito Varoja (1828-1832)
Josep Blanch i Graells, segona època (1832-1851)
Ramon Torrents, president (1852-1853)

Ignasi Corrons, president (1853-1855)
Miquel Muntadas, president (1855-1858)

ABBATS DE MONTSERRAT (A PARTIR DE LA REOBERTA)...

ABBATS DE MONTSERRAT DES DE 1844, LA REOBTURA....

Miquel Muntadas i Romani (1858-1885). L'any 1862 el Monestir va passar a formar part de la Congregació de Subiaco
Josep Deas i Villar (1885-1921)
Antoni Maria Marcet i Poal (1921-1946)
Aureli Maria Escarré i Jané (1946-1966)
Gabriel Maria Brasó i Tulla, abat coadjutor (1961-1966)
Cassia Maria Just i Riba (1966-1989)
Sebastian Bardolet i Pujol (1989-2000)
Josep Maria Soler i Canals (2000-...)